

моля, по какъвъ начинъ трѣбва да се състави и въ нашия градъ Комитетъ, за да заработимъ заедружно за освобождението на отечеството ни отъ турското робство*.

На тия думи на Пешева, Гочо Драгошиновъ става и отговори: „Азъ ви заявявамъ, че съ съставянето на Комитетъ нищо не ще се постигне, а трѣбва да насаждаме просвѣта въ народа, та като станемъ всички образовани, тогава Европа ще види, че сме достойни за свободата и сама ще ни я даде. Затова на мнение съмъ, да се оставите отъ това пакостно намерение, ва да не пострада заради васъ цѣлия градъ“.

Следъ това, Пешевъ се обърва къмъ насъ съ думи: „Господа, не очаквахъ такъвъ отговоръ отъ г. Драгошиновъ. Ако се надѣваме на Европа, още много ще има да ни биятъ и обиратъ турцитъ и черкезитъ. Като ни е дало правителството Хати шерифъ¹⁾ и Хати хумаюнъ²⁾, изпълнило ли е поне нѣщо отъ обещанието си? — Нищо. Напротивъ, волумитъ и неправдитъ срещу българитъ отъ день на день се по вече зачестяватъ и за живота ни нѣма никаква гаранция. Насъ не ни считатъ вече за хора и ние сме останали безъ всяка национална честъ и достоинство.“

Тѣй че намъ не остава друго, за да придобиемъ на дѣло нашитъ права, освенъ да съставимъ Комитетъ, да се въоръжимъ, подобно на другитъ наши братя по градове и села, и бждемъ готови за решителна борба, защото — убедихме се всички — свобода безъ жертви се не добива. Тѣй че, който е съгласенъ да се състави Комитетъ и вземе участие въ последния, да остане, а който не — да си илѣзѣ“.

Тогава Гочо Драгошиновъ повторно стана и каже: „Азъ не желая; ще си излезя: не одобрявамъ постъпката ви; защото вие трѣбва да знаете, че ние не можемъ излезе на глава съ една империя, като турската, а само ще направимъ да ни ограбятъ и изколятъ тия звѣрове“. И Гочо Драгошиновъ си илѣзѣ.

Въ това първо и подготвително събрание, освенъ Стефана Пешевъ сж присъствуваха и следниъ лица: Сава х. Ангеловъ, Йонко Карагъзовъ, Сава Анастасовъ, Иванчо Преснаковъ, Никола Драгошиневъ, Ангелъ Радионовъ, Ватю Ив Мавевъ, Иванчо Ярановъ, Никифръ Симеоновъ,

1) За да подобри положението на подвластнитъ народи въ Турция, Султанъ Абдулъ Меджидъ, подъ влиянието на своитъ просвѣтени паши, е издалъ на 3 ноември 1838 г. Гюлханиския Хати-Шерифъ.

2) Хати-Хумаюна, който се смѣта като нераздѣлна часть отъ Парижкия договоръ, е издаденъ презъ 1856 год. Въ Хати-хумаюна били потвърдени нѣкои отъ правата, прокламирани по-рано въ Хати-шерифа.

Прет
Рига